

**PUHE YLEISVENÄLÄISEN TOIMEENPANEVAN
KESKUSKOMITEAN, MOSKOVAN TYÖLÄISTEN,
TALONPOIKAIN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN
EDUSTAJAIN NEUVOSTON, AMMATTILIITTOJEN
JA TEHDASKOMITEAIN YHTEISESSÄ ISTUNNOSSA
TOUKOKUUN 5 pnä 1920 ²¹**

(Suosionosoituksia.) Toverit, haluaisin kiinnittää huomiotanne erääseen seikkaan, joka erottaa kyseisen sodan kansainväliseltä kannalta katsoen tai oikeammin sanoen Venäjän kansainvälisen aseman kannalta katsoen aikaisemmista sodista. Kenelläkään teistä ei tietenkään ole epäilyksiä eikä voikaan olla epäilyksiä sen suhteen, että tämä sota on eräänä renkaana pitkässä tapahtumain ketjussa, tapahtumain, jotka merkitsevät kansainvälisen porvariston hurjaa vastarintaa voittoisan proletariaatin suhteen, kansainvälisen porvariston raivokkaita yrityksiä kuristaa Neuvosto-Venäjä, kukistaa ensimmäinen Neuvostovalta hinnalla millä hyvänsä, keinoilla millä tahansa. Tietenkin on aivan varmaa, että nämä ilmiöt, kansainvälisen porvariston aikaisemmat yritykset ja nykyinen sota, kytkeytyvät ehdottomasti toisiinsa. Mutta samalla näemme, miten suuri ero on tämän sodan ja aikaisempien sotien välillä kansainvälisen asemamme kannalta, millaisen valtavan sysäyksen taistelumme on antanut kansainväliselle työväenliikkeelle, millä tavalla maailman proletariaatti suhtautuu Neuvosto-Venäjän voittoihin, miten kehittyy ja voimistuu maailman proletariaatin taistelu ja mikä jättäjätyö on tehty sinä hiukan yli kaksi vuotta käsittävänä aikana, minkä Neuvostovalta on ollut olemassa.

Te muistatte, kuinka maailman mahtavimpien, vertaisiaan vailla olevien kapitalististen valtioiden vastuunalaisimmat, vaikutusvaltaisimmat ministerit ilmoittivat vasta jokin aika sitten, että he ovat muodostaneet 14 valtakunnan liittoutuman Venäjää vastaan; tiedätte, miten tämä liittoutuma Ranskan ja Englannin kaikkivoimpien kapitalistien

painostamana yritti liittää yhteen Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin ja laati sotilaallisessa suhteessa todella valtavan ja kaikkikäsittävän suunnitelman. Ja me saatoimme tehdä tämän suunnitelman tyhjäksi vain siksi, että imperialistien yhtenäisyys oli ainoastaan näennäistä ja että kansainvälisen porvariston voimat eivät kestä sellaista koetusta, jossa on kysymyksessä todellinen uhrautuminen. On osoittautunut, että neljä vuotta jatkuneen imperialistisen sodan jälkeen työtätekevät joukot eivät tunnusta oikeuteksi meitä vastaan käytyä sotaa, ja me olemme saaneet niistä suuren liittolaisen. Entente-maiden suunnitelma oli todella tuhoisa, mutta se raukesi sen vuoksi, että mahtavasta liittoutumastaan huolimatta kapitalistiset valtiot eivät kyenneet täyttämään sitä: ne olivat voimattomia toteuttamaan sitä käytännössä. Yksikään noista valtioista, joista jokainen erikseen olisi voinut saada yliotteen meistä, ei voinut osoittaa yhtenäisyyttä, sillä järjestynyt proletariaatti ei kannata tuota suunnitelmaa; ei ainoakaan armeija — ei Ranskan eikä Englannin armeija — voinut kestää sitä, että sen sotilaat olisivat kyenneet Venäjän maankamaralla taistelemaan Neuvostotasavaltaa vastaan.

Kun muistelemme sitä, kuinka toivottomiin tilanteisiin tasavaltamme joutui silloin, kun se todella seisoj yksin koko maailmaa vastassa, paljon voimakkaampia valtioita vastassa, ja palautamme mieliin, että olemme selviytyneet täysin voittoaasti kaikista näistä vaikeista koettelemuksista, niin se auttaa meitä saamaan selvän käsityksen siitä, minkä kanssa me olemme tekemisissä nyt. Kysymyksessä ei ole uusi suunnitelma, mutta silti tämä suunnitelma ei muistuta lainkaan sitä todella kaikkikäsittävää yleistä suunnitelmaa, josta oli kysymys puoli vuotta sitten. Tähän on koottu vanhan suunnitelman rippeitä, ja kansainvälisten voimasuhteiden kannalta katsoen tämä antaa meille varmmimmat takeet siitä, että kyseinen yritys on toivoton. Vanhassa suunnitelmassa oli kysymys työläisten ja talonpoikain tasavallan kukistamisyrytyksestä, johon osallistuivat kaikki imperialistiset valtiot yhdessä entisen Venäjän keisarikunnan kaikkien pienten reunavaltioiden kanssa, joita Iso-Venäjän tsaristinen ja kapitalistinen hallitus oli aikaisemmin sortanut häpeämättömästi ja häikäilemättömästi; nyt muutamat valtiot yrittävät yhden rajavaltion kanssa liittoutuneina tehdä sen, mitä eivät onnistuneet

tekemään yhteisesti kaikki imperialistiset valtiot ja raja-valtiot ja mihin ne ryhtyivät vuosi ja puoli vuotta sitten liitossa Koltshakin, Denikinin y.m. kanssa. Näemme nyt imperialistien suunnitelman rippeitä. Imperialistien suunnitelmat ovat erikoisia siinä suhteessa, että porvaristo pitää niistä kiinni erikoisen sitkeästi. Porvaristo tietää taistelevansa kotimaassaan omaamansa vallan säilyttämiseksi, se tietää, että nyt ei ole kysymyksessä Venäjän tai Puolan kohtalo, vaan sen oma olemassaolo. Sen takia on odotettavissa, että se yrittää kyhätä kaikenlaisista suunnitelman rippeistä uudelleen kokoon vanhan, täyttämättä jääneen suunnitelman.

Me kaikki tiedämme imperialististen valtioiden eturistiriidat. Joskin noiden valtioiden ministerit puhuvat kiistakysymyksien ratkaisemisesta rauhanomaista tietä, imperialistiset valtiot eivät tosiasiallisesti voi ottaa ainoatakaan vakavaa askelta politiikan alalla ilman, ettei syntyisi eripuraisuutta. Ranskalaiset tarvitsevat voimakasta Puolaa ja voimakasta tsaristisen Venäjän tyyppistä Venäjää, ja tämän päämäärän saavuttamiseksi he ovat valmiit kaikkiin uhrauksiin. Englanti sitä vastoin, pitäen lähtökohtanaan maantieteellistä asemaansa, pyrkii muuhun — pirstomaan Venäjän ja heikentämään Puolaa, jotta Ranskan ja Saksan välillä vallitsisi tasapaino, mikä turvaisi voittaneille imperialisteille mahdollisuuden hallita siirtomaita, jotka he saivat haltuunsa maailmansodan tuloksena ryöväämällä Saksan. Tässä niiden edut ovat huutavassa ristiriidassa keskenään, ja vaikka San Remoon kokoontuneet imperialististen valtioiden edustajat²² uskottelivatkin meille, että liittoutuneiden kesken vallitsee täydellinen yksimielisyys, niin me tiedämme, ettei niiden välillä ole mitään sopua.

Tiedämme, että Puolan hyökkäys on osa vanhasta suunnitelmasta, joka aikoinaan yhdisti koko kansainvälistä porvaristoa, mutta jollei tuo jättiläissuunnitelma, joka puhtaasti sotilaalliselta kannalta takasi kiistattoman voiton, onnistunut silloin, niin nyt se on jopa sotilaalliseltakin kannalta toivoton. Sitä paitsi tiedämme, että Puolan porvariston kanssa liittoutuneet imperialistiset valtiot ja Puolan hallitus ovat sotkeutuneet pahemmin kuin koskaan ennen. Jokaisella poliittisella toimenpiteellään Puolan porvaristo on viimeksi kuluneina kuukausina, viikkoina ja päivinä paljastanut itsensä oman maansa työtätekevien joukkojen

silmissä, se on riitaantunut liittolaistensa kanssa eikä voi ratkaista johdonmukaisesti ainoatakaan politiikkaansa liittyvää kysymystä. Milloin imperialistit julistavat, että he ovat leppymättömiä Neuvosto-Venäjän suhteen ja katsovat mahdottomaksi ryhtyä sen kanssa mihinkään neuvotteluihin, milloin he vapauttavat Neuvosto-Venäjän saarrosta ja ilmoittavat siitä juhlallisesti näennäisen liiton, näennäisen Kansainliiton nimissä, milloin taas alkavat horjua politiikassa,— ja juuri täten imperialistit ovat suoneet ja suovat meille mahdollisuuden todistaa, että meidän politiikkamme on rauhanomaista, todistaa, että ulkopoliitikallamme ei ole mitään yhteyttä tsaarivallan eikä Venäjän kapitalistien eli Venäjän porvariston, ei edes demokraattisenaan porvariston, politiikkaan. Me olemme todistaneet koko maailmalle, ettei ulkopoliitikallamme ole mitään yhteyttä siihen politiikkaan, minkä kaikki porvarilliset lehdet panevat jatkuvasti meidän tilillemme. Näin ollen ne ovat itse paljastaneet jok'ikisen petoksen, johon Puola on politiikassaan turvautunut. Venäjän kolmen vallankumouksen kokemuksesta tiedämme, kuinka näitä vallankumouksia valmistettiin ja kuinka sekä sisä- että ulkopoliitikka kehittyi edelleen niiden kunkin pohjalla. Tämä kokemus osoittaa, että mitä varmimpia apulaisiamme vallankumouksen valmistelussa ovat ne hallitsevat luokat, joiden pyrkimyksenä ovat kaikenlaiset liittoutumat, perustavat kokoukset y.m. ja jotka pyrkivät muka ilmentämään kansan tahtoa, mutta jotka tosiasiallisesti politiikallaan paljastavat aina kansakunnan elämän vaikeina, raskaina ja vastuunalaisina hetkinä keskenään tappelevien ja sovintoon kykenemättömien porvariryhmien, keskenään kilpailevien kapitalistiryhmien itsekyyden ja jotka itse paljastavat itsensä sata kertaa pahemmin kuin sen tekee kommunistien propaganda. Missään maassa, missään valtiossa ei edes vallankumouksellisintakaan työväenluokkaa voitaisi nostattaa vallankumoukseen millään propagandalla eikä agitaatiolla, elleivät sen oman maan hallitsevat luokat vahvistaisi käytännöllisellä menettelyllään tätä agitaatiota paikkansapitäväksi.

Se, mitä nykyisin tapahtuu kaikissa kapitalistisissa maissa ja vastaisuudessa tapahtuu vieläkin voimakkaammin, varsinkin sellaisessa maassa kuin Puola, antaa meille varmuuden siitä, että kansainvälinen asemamme on parantunut erittäin suuresti nyt, kun me olemme selviytyneet

voittajina epäilemättä paljon vaikeammasta sodasta, kun me olemme ottaneet huomioon oikealla tavalla porvariston eri ryhmien ja puolueiden eripuraisuuden ja sen, että ne eivät voi sopia keskenään sellaisina hetkinä, jolloin tämä yhtyminen on niille erikoisen tarpeellista. Siinä suhteessa voimme olla varmoja paitsi sisäisten voimasuhteiden myös kansainvälisten voimasuhteiden kannalta. Jos arvostelemme aivan objektiivisesti viime vuosien ja varsinkin viimeksi kuluneen puolivuotiskauden kumoamattomien historiallisten tosiasioiden kannalta nykyisten imperialististen valtioiden koko järjestelmää, kaikkia niiden pyrkimyksiä — mehän tiedämme, että niiden vakinaisena pyrkimyksenä on hyökätä jokaisessa sopivassa tilaisuudessa Venäjän kimppuun —, niin näemme, että kansainvälinen vihollinen heikkenee, että kaikkinaiset imperialistien yhdistymisyrietykset ovat yhä toivottomampia ja että tältä kannalta voittomme on turvattu.

Mutta, toverit, koska meitä nyt, kun olemme ryhtyneet ratkaisemaan taloudellisia tehtäviä ja keskittäneet huomions rauhanomaiseen taloudelliseen rakennustyöhön, uhkaa uusi sota, meidän on ehdottomasti uudestijärjestettävä nopeasti rivimme. Koko armeijamme, joka viime aikoina on ollut työarmeija²³, on nyt suunnattava huomionsa toiseen kysymykseen; meidän on jätettävä kaikki työt sikseen ja keskitettävä koko huomions tähän uuteen sotaan. Tiedämme varsin hyvin, että kaiken sen jälkeen, mitä olemme jo kestäneet, meitä ei pelota vihollinen, joka tällä hetkellä on meitä vastassa, mutta se voi vaatia työläisiltä ja talonpojilta uusia suuria uhrauksia, voi vaikeuttaa moninkertaisesti taloudellista rakennustyötämme, saattaa kymmenet, sadat ja tuhannet talonpoikaistaloudet häviöön ja rappiotilaan ja tilapäisillä voitoillaan elvyttää tyhjiin rauenneita toiveita lyömissämme imperialisteissa, jotka tietenkin yhtyvät vitkastelematta viholliseen. Sen vuoksi meidän on sanottava, että meidän on nytkin pidettävä kiinni johdonmukaisesti samasta säännöstä, jota olemme noudattaneet kaikissa edellisissä sodissa. Koska Puolan tilanherrat ja Puolan porvaristo ovat pakottaneet meidät sotiin, vaikka meillä on ollut mitä parhaat rauhantahtoiset pyrkimykset ja olemme tehneet tavattoman suuria myönnytyksiä, luopuneet kaikista kansallisista vaatimuksista; jos olemme vakuuttuneita ja meidän täytyy olla vakuuttuneita

siitä, että kaikkien maiden porvaristo, yksinpä sekin, joka ei nyt auta puolalaisia, auttaa heitä, kun sota laajenee, sillä kysymyksessä ei ole vain Venäjän ja Puolan kohtalo, vaan koko porvariston olemassaolo, niin meidän on muistettava ja hinnalla millä hyvänsä noudatettava elämässä täydellisesti sääntöä, jota olemme noudattaneet politiikassamme ja joka on aina turvannut meille voiton. Tänä sääntönä on se, että kun kerran asiat ovat kehittyneet sodaksi, niin kaikki on alistettava palvelemaan sodan tarpeita, maan koko sisäinen elämä on alistettava palvelemaan sotaa, eikä tässä suhteessa saa olla vähäisintäkään horjuntaa. Niin vaikea kuin tovereiden valtaenemmistön onkin jättää työnsä, joka on vasta äskettäin siirretty toisille, kiitollisemmille ja rauhanomaisen rakennustyön tehtävien vaatimille raiteille, on muistettava, että pieninkin laiminlyönti, huolimattomuus tietää useinkin kymmenien tuhansien parhaiden toveriemme, työläisten ja talonpoikain nuoren sukupolven edustajain ja tapansa mukaan aina ensi riveissä taistelevien kommunistiemme tarpeetonta tuhoutumista. Sen vuoksi, toistan vielä kerran, kaikki sotaa varten. Asetettakoon kaikissa kokouksissa, kaikissa neuvotteluissa asioita käsiteltäessä ensi tilalle kysymys: olemmeko tehneet kaiken voitavamme sodan käynnin helpottamiseksi, olemmeko jännittäneet kyllin voimiamme, olemmeko auttaneet riittävästi rintamaa? Tänne tulee jäädä vain niiden, joista ei ole apua rintamalla. Kaikki on uhrattava rintaman hyväksi, tehtävä kaikki mahdollinen sen auttamiseksi, vapauduttava kaikista horjunnoista. Ja kun kokoamme kaikki voimamme ja olemme valmiit kaikkiin uhrauksiin, ehdottomasti voitamme tälläkin kertaa. (Suosionosoituksia.)

*Julkaistu v. 1920 kirjassa:
„Moskovan työläisten, talonpoikain
ja puna-armeijalaisten
edustajain Neuvoston istunnon
pikakirjoituspöytäkirjat“*

*Julkaistaan
kirjan tekstin mukaan*